

julij 2022

Leto 2022

Egejsko morje

1. julij 2022, petek

Ambelos, Sithonia, Halkidika

Po nečem je Sithonia neprimerno lepša od otokov. Neprimerno! Tukaj ni muh. Tudi komarjev še nisva opazila. Niti os. Turistov je pa v tem zalivu ravno prav. Malo se sicer menjavajo, a v nobenem trenutku jih ni več, kot deset. Mala je edina jadrnica že dva dni, od ostalih plovil pa sem nekje daleč zasledil dva gliserja in v neposredni bližini SUP in dva kanuja. V turkiznem morju s temperaturo 27 stopinj. Če to ni lepo, pa ne vem, kaj bi lahko bilo.

No, pravzaprav vem. Lepa je bila tudi mlada suparka, ki je že navsezgodaj veslala okoli barke. Z Vesno se nikakor nisva mogla strinjati ali ima oblečene celotne kopalke (njena presoja) ali je zgoraj brez (moj pogled na svet). Do fotoaparata (ali celo daljnogleda) v podpalubju, ki bi lahko razjasnil skrivnost, pa je bilo enostavno predaleč. Upoštevati je namreč potrebno tudi olajševalno okoliščino - v rokah sva držala skodelici z jutranjo kavo.

Moja današnja zanimacija je bilo popravilo števca nafte in montaža mrežice na ograjo. Števec sem popravil v trenutku. Sinoči je kazal prazno, kar ni bilo popolnoma točno. Vsaj ne tako točno, kot si jaz želim. Pravzaprav je kazal precej narobe. Točneje, popolnoma narobe. Kazati bi moral polno, saj sva diesel v ta tank natočila v Mithyliniju in ga še nič uporabljala. Popravilo je bilo hitro in strokovno. Danes zjutraj je števec sam od sebe pokazal polno in popravilo je bilo s tem končano.

Z mrežico, ki sva jo kupila daljnega leta 2021 v Sloveniji in jo lani ves čas vozila s seboj in nikoli našla pravi trenutek za montažo, sva potovala tudi letos. Do danes. Vsaka stran demontaže stare in montaže nove mrežice mi je vzela dve uri in ko sem končal, je bilo sonce že v zenitu in les na palubi temu primerno pogret. Peče v podplate!

Potem pa skok v morje in presenečenje nad temperaturo vode. Toplice. Popoldne je namenjeno službovanju (Vesna slušbuje cel dan). Po službovanju odlična večerja in po večerji še en skok v vodo. In tako nekako se dan sklene.

Mala je dobila novo lepo belo mrežico ... (do prvega saharskega peska)

sup z ležalnikom ... jutri zjutraj jo fotkam, če bo supala preden se odpeljeva, da se razreši ugibanje

z večernim soncem obsijana obala

stara in nova kapelica na plaži

danes za kočerjo svinjski zrezki polnjeni s suhim paradižnikom in sirom , priloga sladki krompir

2. julij 2022, sobota

Porto Koufo, Sithonia, Halkidika

Ob jutranji kavici me znervira rolanje. Čisto malo je vala, pa je ravno z boka in ravno prave frekvence, da spravi Malo v resonanco. Greva! Jutranje kopanje definitivno odpade. Pri izplutju si pa zato čisto od blizu ogledava suparko. Danes ima na sebi rdeč modrc (in črne hlačke, tako kot včeraj). Hmmm, le zakaj si jo je bilo potem potrebno ogledati od blizu?

Dve milji severno je Porto Koufu, popolnoma zaprt zaliv. Na pomolu je prostor za nekaj bark, pa se vseeno odločiva za sidranje. Je bolj komot in predvsem nisva na promenadi. Nisva torej na ogled kot so opice v živalskem vrtu.

Z dingijem čim prej na obalo. Najprej na frape in burek s kefirjem in ajranom. Potem pa takoj v ribolov. Vmes si na bencinski črpalki ogledava cene (še za okoli deset centov so višje, kot na Lesbosu) in spotoma vidiva, da imajo bencinarji namesto trgovine s hrano, navtično svašarnico. In to odlično založeno! Nič ne potrebujeva, pa se vseeno znebiva 20 evrčkov. Ne z zakonom, z ustavo bi bilo potrebno prepovedati navtične trgovine!

In nekaj metrov naprej je odlična lokacija za ribolov. Za ribice, kalamare in kozice se znebiva še nadaljnjih 40 evrčkov. Tudi ta ribarnica je odlično založena (celo lokalno ulovljeni mahi mahi imajo!).

Potem pa na sprehod ob obali. Nekaj časa hodi in gledava naokoli. Vroče je. Kmalu je na sporedu počivanje, ki ni dosti cenejše od lovljenja rib. Hej, a so se pri bratih Hrvatih na pamet naučili cenike, ali kako? Kakorkoli, odločila sva se, da bova zvečer šparala. In kurila. Današnji ribji ulov je potrebno pospraviti, preden se pokvari. In preden zmanjka oglja. Tudi šrimpki romajo na mrežico, škoda bi bilo, da se pokvarijo v hladilniku.

Potem se nama pa nikamor več ne ljubi. Pa naj bo zunaj še tak lajfl!

po sedmih dneh spet na trdih tleh; za zajtrk sirov in špinačni burek, zalit z ajranom in kefirjem

Mala na sidrišču Porto Koufo

lastniki večine plovil so domačini

za ljubitelje mačk ... mame sem se kar ustrašila, namenila mi je zelo grd pogled

lepa peščena plaža

ta tabla je verjetno še od lani

nobene gužve ni na plažah

vhod v zaliv

flamingo varno privezan

za kočerjo pa mešana solata, orade, škampi = slednje na žaru ...

3. julij 2022, nedelja

Porto Koufo, Sithonia, Halkidika

Noč je bila popolnoma mirna, niti sapice. So bili pa čarteristi, ki so vozili po sidrišču levo-desno in gori-doli. Ob desetih zvečer so eno uro v popolni temi iskali prostor za sidranje. A ga je bilo težko najti, barke so bile obrnjene povsem naključno in niti najmanj ni bilo jasno, kje ležijo njihova sidra. Na koncu so popustili in izbrali plan B. Privezali so se na pomol. Zakaj niso tega storili že takoj na začetku, vedo samo oni. Kakorkoli, Petra to sočno imenuje hafen kino.

Dopoldan se pomol sprazni tudi v bližini vode in trenutek je primeren, da urediva barko tako, da ne bo potrebno odkonzervirati watermakerja. Priveževa se in ribiče poprosim za cev, da mi ne bi bilo potrebno napeljevati svoje. Ni problema, takoj mi jo dajo, še celo pivo za plačilo zavrnejo. Arabci so.

Potem v zaliv priplujeta Miran in Zlata. Skokica (točneje, Skokica 3) se sidra in dostava grelca za bojler iz Slovenije je s tem končana. V treh korakih je potoval do Male, najprej ga je Andrej pripeljal iz Portoroža v Ljubljajo, potem Miran in Zlata v Solun ter na koncu še Skokica v Porto Koufo. Sledi klepet, ki traja do popoldanskih ur. In po kratki pavzi še kočerja na obali.

Zlata, Miran, Skokica 3 v ozadju (modra desno) in posadka Male

Skokica 3 na pomolu

4. julij 2022, ponedeljek

Porto Koufo - Toronis, Sithonia, Halkidika

Vesna, ki je bila dva dni skoraj že dobra, je imela ponoči vročino in tresavico. Pokrito z dvema odejama jo je zeblo. Začela je Ciprobayem, ki se ga je do sedaj izogibala. Problem je, ker ne ve v čem je težava. Popolnoma je »povožena« in ima visoko vročino. Paše ji vroč čaj in vroča juha. Sredi poletja, ko jaz pijem vse ice-cold.

Skokica se pride dopoldan posloviti, odhajata v sosednji zaliv na kopanje in potem nadaljujeta proti Tasosu. Verjetno s kakšnim vmesnim ovinkom. Midva bova ostala nekje tukaj, morda se premakneva nekaj milj severno. Čisto možno pa je, da se še kje srečamo. Saj imamo vendar telefone.

Potem jaz oddingiram na obalo v trgovino (in na obvezni frape) ter si po povratku na barko po Vesninih navodilih spečem kalamare. Ej, prvič sem to delal, pa je bilo za nekaj razredov boljše, kot frigani kalamari po oštarijah. Vse kaže, da kuhar niti ni pomemben (jaz sem preverjeno izredno slab kuhar), recept je tisti, ki naredi hrano dobro.

Potem izplujeva. Danes sva namenjena prečkati 40. vzporednik. Ko se sidrava lahko samo ugotovim, da je mission complete. Zaplula sva (ok, zaplula bi, če bi bila na južni polobli) v roaring forties. In kot se za take kraje spodobi, bo nekaj dni lepo, potem pa lahko pričakujemo nevihte in močne vetrove. Takrat se bova prestavila malo južno. Z Moano ni pametno češenj zobat. Danes mi je jasno dala do znanja, kdo je gospodar morja, ko so vse naokoli Male iz vode skakale ribe. Na vabo se ni ujela nobena. Moana skrbi za svoje! No, skrbi za ribice, dokler mimo ne priplavajo druge, večje, ribe. Ali pa predatorski ribiči.

najin večerni zaliv, apartmaji so zasedeni max 30%, res miren, odličen zaliv

to je pa v sosednjem zalivu, še dobro, da sva si tega izbrala; tukaj pa organizirana plaža, no zvečer je verjetno mir

5. julij 2022, torek

Toronis, Sithonia, Halkidika

Vesna je imela ponoči 39,5 stopinj vročine. To je precej. Čez dan je sicer malo bolje, a odhoda danes ne bo. Sidrana sva v mirnem in varnem zalivu: Še posebej je varen za bivanje v bonaci. Na tem koncu veselja pa so bonace ali rahli vetrovi 2-3 Bf poleti veliko večino časa. Ko res močno vleče meltemi, se morda pojavi 4 Bf, a je to redko. Temu primeren je tudi val, 20 cm je že ogromno.

Opoldne je Vesna že tako dobra, da celo malo službuje in se odpravi v morje. S tem želi zbiti vročino. Verjetno ji je plavanje celo pomagalo, popoldan je že viden napredek. Ali je izboljšanje stanja posledica hlajenja v morju, ki ima 27 stopinj ali je od antibiotikov, ni čisto jasno.

Pot naprej še ni določena. Preko vikenda nas bo preletela nevihtna fronta in takrat bi bilo pedagoško, da sva nekje varno spravljena. Na Halkidiki sta dva taka konca, samo od tukaj do Aten je potem v treh dneh predaleč za ležerno plovbo. En all round shelter, ki sem ga že večkrat preskusil, je na Severnih Sporadih in en v Vološkem zalivu. Prvi je primeren, če bova plovbo nadaljevala skozi Kefireas, drugi, če bova plula skozi Halkis. Se bova še odločila.

Danes sem zamenjal grelec v bojlerju, upam, da bo delal. Preveril ga bom lahko šele, ko bova priključena na elektriko. Prav tako so se začela pogajanja z marino. Hudič je, ker ne veva, kam bi šla. V okolici Aten je šest ali sedem marin? Veliko (če že ne kar vse) jih je čarterskih baz in so preko vikenda zasedene.

to je sredina fotka, v torek ni bila narejena niti ena fotografija

rakec se je hitro skril pred menoj

6. julij 2022, sredo

Toronis - Agia Kiriaki, Sithonia, Halkidika

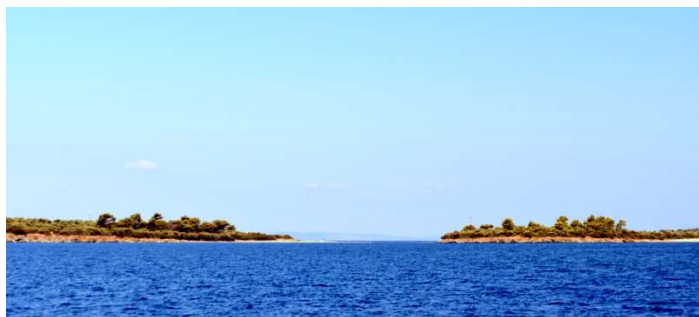
Vesna je toliko bolje, da si zaželi premik. V sosednji zaliv, odlično je zaščiten pred termičnim južnim vetrom. Da tukaj ni pretiranih vetrov (in je dovolj dežja preko zime) pove vegetacija. Zaliv obkroža gozd, ki je za človeka v japankah in kratkih hlačah popolnoma neprehoden. Kljub temu, da je sto metrov nad zalivom cesta, nisem mogel do nje in na sprehod do oštarije.

Kakorkoli, skok v vodo, izlet z dingijem na obalo in potem lahko počivam. Vesna se ponovno po tednu dni, ko je imela dan za dnem vročino, odpravi pod vodo. Malo bolje je, kot zadnjič, pove. Ni pa nič pretresljivega, kljub temu, da Navily pravi, da je tukaj excellent snorkeling.

Danes bova kar tukaj prespala, čeprav bo ponoči veter vlekel v zaliv. Tista 2 Bf bova že preživela, upam. Jutri pa dalje. A kam? Nekam v bližnjo okolico na motor. V petek se odpraviva vedrit na Severne Sporade, jutri se bova pa še tukaj v okolici pasla v mirnem in toplem morju.

na poti iz zaliva lepa hiška na vrhu hriba

med potjo

najin zaliv danes, čez dan nekaj dinghijev, ampak ni bilo hudega

v sosednjem zalivu pa spet organizirana plaža

lepotec sploh ni trznil, ko sem plavala nad njim

morje je res toplo, ni šansa, da se prehladiš četudi si eno uro v morju (kot npr. danes jaz)

ribiči so položili mrežo

kalinihta

7. julij 2022, četrtek

Agia Kiriaki - Porto Koufo, Sithonia, Halkidika

Zjutraj se prestaviva v zaliv nasproti, ki je zaščiten pred jutranjim vetrom (včerajšnji je bil zaščiten pred popoldanskim). Sidrava se v redko travo in sidro prime za kopanje v redu, prespal pa tukaj ne bi. Itak pa načrtujem premik v Neos Marmaras nekaj milj severno. Kupiti je potrebno nekaj zelenjave in svež kruh.

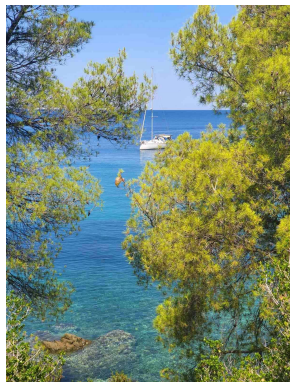
V Neos Marmaras je pit stop (no, ne samo pit, tudi jest stop je), kupiva nekaj hrane, farmacije in tehnike. Pojeva zelo na hitro in se odveževa še preden se veter toliko obrne, da bi naju tiščal v pomol. Raziskujeva zalivčke ob poti in vsi po vrsti so lepi, pred današnjim vetrom pa niso najboljše zaščiteni. Ali pa so že preveč poseljeni za moj okus.

Potem me pokliče Miran, sidran je nekaj milj južno od naju. Jasno, da bi se mu pridružila, če ne bi bil jaz tak zajec. Skokica je sidrana vetru primerno v (za današnji val) popolnoma zaščitenem zalivu. Tudi prostor za Malo je poleg. Samo, sidro bi moral vreči 20 m globoko v travo. In vem, da mi ne bi prišlo. Nikoli mi ne prime v takih pogojih. Vem, da bo ponoči bonaca in je vseeno, kako sem sidran. Ampak, vem tudi, da ne bi spal v redu, če ne bi sidranja preskusil s polnimi obrati.

Premakneva se torej v Porto Koufo, ki je le okoli ovinka in kjer vem, da bom spal dobro. Ostala potencialna sidrišča so danes rolajoča. Imam pa zato skoraj upor na ladji. Verjamem, da tretjič sidrati na istem mestu Vesni ni pogodu. Meni tudi ne...

Zvečer me Vesna napodi z dingijem v trgovino. Trgovino sem hitro zmagal. Dlje je trajalo pivce v sosednjem lokal. V Grčiji je v ceni piva priložnostni snack, vsaj čips. Tukaj tudi. Le da, sem dobil čips v kitu. Skodelico in poleg zaprto vrečko čipsa. DIY. Je pa zato mlad kelner, ki sem mu zadnjič omenil, da sva z Vesno obplula svet, takoj prisedel. Itak ni imel dela v popolnoma prazni oštariji. Neskončno vprašanj je imel. Drugo leto gre na Kilimandžaro in išče izkušnje. Na 4.000 metrih nad morjem je že bil, skrbi ga pa kako bo na skoraj 6.000 metrih. Sva pa izmenjala vtise iz Kolombije in Kostarike. To je pri svojih 24 letih že obdelal.

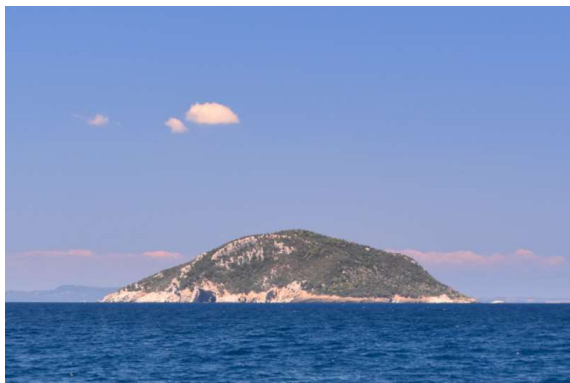
Jutri izplujeva s prvimi sončnimi žarki (upam, da me sonce zbudi) proti Severnim Sporadam. Dopoldan je napovedan v redu veter, ne bi ga bilo pametno zamuditi. Z Miranom se bomo pa tam srečali, če že danes ni bilo prilike.

Agia Kiriaki

če imaš poln nahrbtnik hrane, se je treba osvežiti in zdravo malico pojesti... več fotk jutri

na poti, neobljuden otoček

plaže s tablami; vsebino prebereš lahko šele takrat, ko si čisto zraven ali pa imaš dober objektiv: "plavanje samo z dovoljenjem"

jadramo do xxxtič istega sidrišča

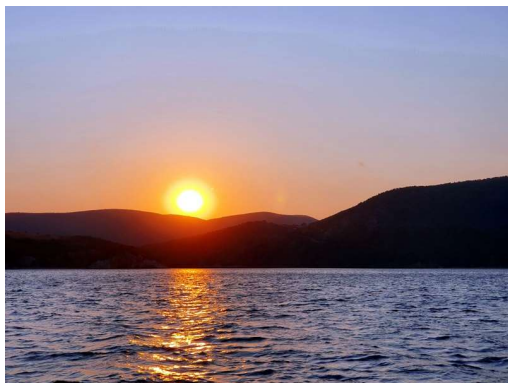
8. julij 2022, petek

Porto Koufo, Sithonia, Halkidika - Planitis, Kira Panagia

Četrťez šest se odsidrava in odjadrava na Severne Sporade. Veter je za Malo idealen, 3-4 Bf od laške orce do rahle polkrme. Temu primerna je hitrost, ki se giblje med 6 in 8 vozli. Nekaj ur tako hitre plovbe je, mislim, spralo s kobilice in krmila še tisto malo alg, ki (če) jih je še kaj ostalo. To so prednosti mehke samopolirne protivegetativne barve, ni potrebe po podvodnem čiščenju. Slabost je, seveda, cena. Sic!

V Planitisu sta samo dve barki, Skokica in še ena čarterska barka. Midva se sidrava poleg Skokice. Otok je nenaseljen (razen s kozami in enim menihom) in ko hočem iti na sprehod, je to več kot očitno. Poti ni nobene, tiste, ki so jih naredile koze pa niso primerne za človeško višino. Po pol ure iskanja poti po brezpotju, da bi prišel na vrh hriba, obupam. Točneje, po nogah opraskan obupam. Obplujem celotni zaliv in najdem mesto, kjer bi se dalo na sprehod. Se pa ne da tam privezati dingija, ne da bi ga ostre skale poškodovale. Sidro sem pustil varno shranjeno na Mali, hja...

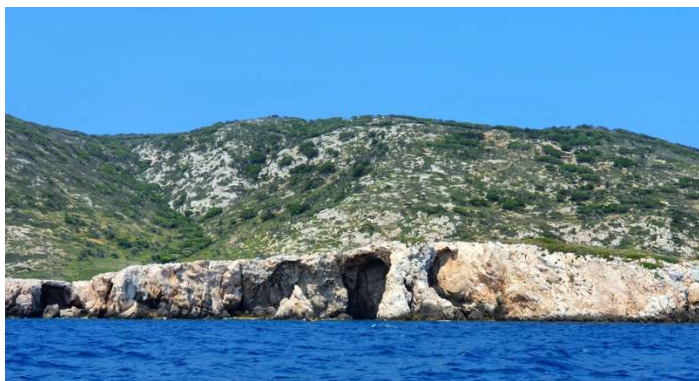
Zvečer vsi štirje zakurimo in nekaj malega pojemo in popijemo. Več, kot za jesti, si imamo za povedati. Pa debata ne traja predolgo. Noč, ki je pred nami bo po napovedi razsvetljena z neba. In jutrišnji dan ter noč tudi. Upam, sicer, da so se modeli zmotili, a verjetnost je majhna.

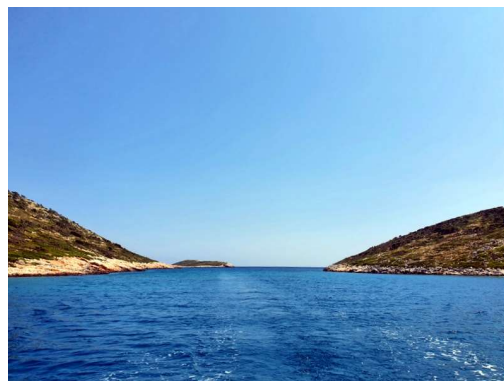
sonce se je šele prebujalo, ko smo mi že izpluli

lepo, hitro jadramo ... s soncem obsijana jadra

malo pred vhom zaliva Planitis

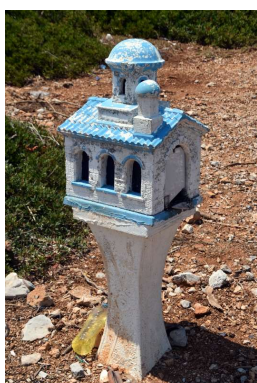
pogled na vhod zaliva Planitis otočka Kira Panagia

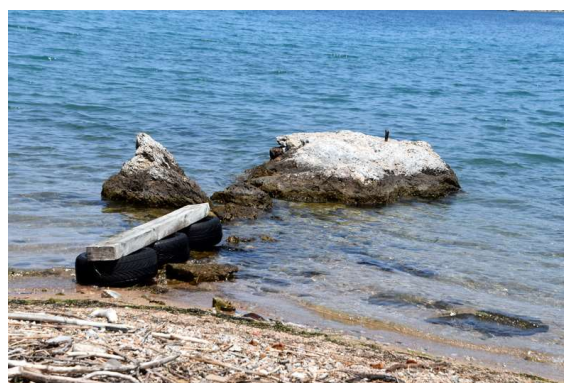
Skokica in Mala na sidrišču

na obali zamrežen vodnjak

ta kapelica od daleč zgleda kot nek človeček

?

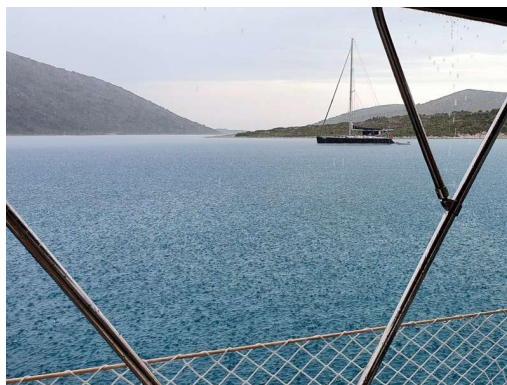
ni kaj dosti videti pod vodo; ta steklenica je bila zanimiva, ker tudi, ko si jo brnil se je ponovno postavila pokonci; stoji pa že dolgo, ker ima kar nekaj prebivalcev na sebi

veliko hitrih rakcev skritih v polžkih drugega pa nič kaj dosti za videti

kakor je obvezno imeti na Mali BBQ, tako je obvezno imeti na Skokici palačinke :) tradicije

... in prva fajn nevihta danes

9. julij 2022, sobota

Planitis, Kira Panagia

Modeli so se zmotili. V napačno smer, na žalost. Namesto thunderstorm, smo fasali severe thunderstorm. Tako, kot na vedrem nebu konstantno sicer sveti luna, je v deževni noči konstantno svetila elektrika v oblakih. Najhujši šus nas je doletel ob treh zjutraj in je trajal dobro uro. V tem času je Mala naredila na sidrišču celoten krog. Depresija je očitno potovala točno preko nas. Deževalo je kot v tropih in pihalo kot na severnem Jadranu. Danes sem sicer izvedel, da sta bila še dva šusa, ob polnoči in ob šestih zjutraj. Jaz sem ju zamudil, to sem mirno prespal.

Kakorkoli, avtomatični desalinizator plovil je svoje poslanstvo opravil v popolnosti. Danes dopoldan so sončne celice proizvajale okoli 100W moči več, kot so je do sedaj. Nočno pranje sončnih panelov je bilo precej bolj temeljito, kot moje v marini. In pranje teaka je bilo boljše, kot moje oljenje. Se mi zdi, da je sprano vse olje in da me oljenje spet čaka v bližnji prihodnosti.

V zalivu ni signala mobilne telefonije, torej ni vremenskih napovedi, ker nimam več naročnine na satelitski internet. Nevihtno bo do jutri, to itak vem. In pri nevihtah tako ali tako ni kaj boljše napovedi, kot samo to, da bodo nevihte. Ampak. Spogledujem se, kako bi šel na vrh hriba s telefonom, se tam priklopil na mobilno omrežje in ujel najnovejšo vremensko napoved. Samo. Kako pa naj grem, če ne vem, kdaj bo deževalo? Kaj pa če me dež ujame sredi poti? Ah, ja... Pravi vremenoholik sem postal.

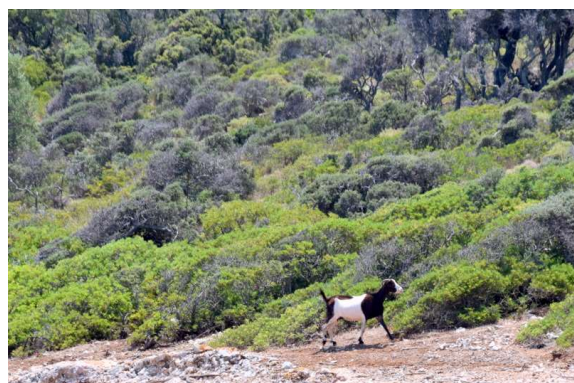
Popoldan se preseliva na Skokico. Na palačinke in na čvek. Ravno, ko sva čolniček spustila v vodo, da odplujeva, se je ulilo. In sva čakala. Ko sva se hotela odpraviti domov, se je spet ulilo. In spet sva čakala. Hja, nič ne gre hitro pri jadraniu.

takole smo krožili ponoči

naš osamljeni zaliv

....koze, osamljene prebivalke otočka

10. julij 2022, nedelja

Planitis, Kira Panagia - Votsi Alonnisos

Čeprav so modeli za včerajšnjo noč še v petek napovedovali hujše, kot za eno noč prej, so se zmotili. Na naše veselje. Nekaj dežja je sicer padlo in nekaj vetra je bilo, ni bilo pa nič strašnega. Se je pa ohladilo, ponoči je bilo samo še okoli 20 stopinj (celzija, nad ničlo). Ampak, zimske razmere so trajale samo ponoči in jaz sem vse skupaj preživel v kratkih hlačah. Zlata je Vesni nakvačkala šal in ji ga danes podarila. Če bi ga imela včeraj, sem prepričan, da bi si ga zavila okoli vratu.

Po jutranji kavici se oboji odsidramo in izplujemo. Menjavo olja v saildrivu prestavimo na poznejše ure. V neposredni bližini, le nekaj milj stran je nov otok in nov zaliv. No, 20 milj stran je to. Veter je med otoki prijeten bočni, val pa malo manj prijeten in en lepo poškopri na sveže in v detajle oprano palubo Male. Ah, ja. Pa slan pršec prši po vrveh, ki so po novem tako prijetno mehke (škoda samo, da v dežju ni še dišečega mehčalca). Še celo furlex se vrti precej lažje, kot se je do pranja. Pod otokoma sicer ni vala, so pa zopni refuli, ki so me dvakrat nagnali krajšat jadra.

Sidrava se poleg Skokice. Vesna popoldan preživi za računalnikom. Podatke, za katere je prosila v petek (da bi lahko v času komunikacijskega molka in deževnega vremena v miru delala) je dobila šele danes, ko smo bili spet omreženi. Jaz se oddingiram na Skokico in popoldan preživim tam.

Danes je pomemben datum, vnuk ima rojstni dan, pa nama ni bilo dano, da bi mu pošteno voščila. Grki so to nonšalantno pojasnili s preobremenjenostjo omrežja, sic!

Popoldan je bil v planu tudi sprehod do vasice, a sva se mu midva odrekla. Vse skupaj je bilo prepozno, da bi lačna čakala in sva se najedla na barki. Potem pa ni bilo več prave motivacije za ekspedicijo v oštarijo.

Sidrišče se je do večera močno napolnilo. Skoraj 15 bark vidim okoli sebe. Skoraj sami čarteristi. Meni je moteče, Petra bi pa uživala. Spet bi lahko gledala hafen kino. Italijani z Lare so pogruntali revolucionarno tehniko sidranja. V (skoraj) popolni bonaci, pošljejo enega člana številne posadke z masko v vodo, tri postavijo na daljinca za sidrni vitel in štirje pametujejo v kokpitu. Možakar v vodi usmerja kljun barke na pravo pozicijo, ga z rokami poskuša zaustaviti in poveljuje, kje je treba spustiti sidro. Sledi (po italijansko glasno) usklajevanje posadke na plovilu, kdo bo pritisnil na daljinca in kdo bo dal gas v rikverc. In potem se sidrajo. Prvič. Ne drži. Drugič. Ne drži. Tretjič. Skoraj drži. Četrtrič pa na 5 m globine spustijo 60 metrov verige in, glej ga čudo, drži. Celotna hafen kino predstava je trajala krepke pol ure, raje več.

od začetka je bila kar poskočna plovba med valovi

luka na Alonnisosu je ob tej uri in vremenu sigurno polna

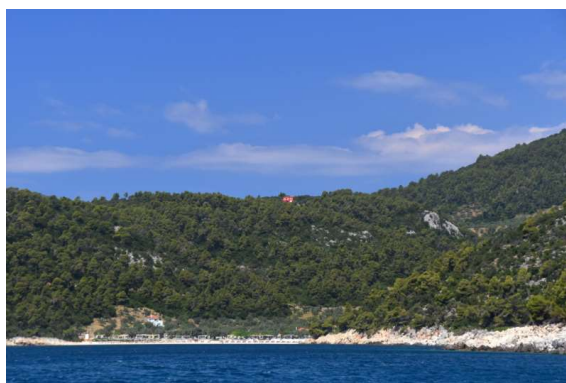
siga siga proti cilju

...s polnimi jadri, na koncu pa smo malo krajšali

oljčni nasad

...če hočeš najti svojo hišo v tem okolju, je najboljša, da jo pobarvaš z rdečo barvo

...po sidrišču iščemo Skokico ...

Zlata mi je nakvačkala šal v spomin in dar.... Zlata še enkrat hvala! še prav bo prišel

vedno več bark je bilo okoli naju

ti Italijani so bili genicalci, kaj takega pa še nisem videla: kopalec z masko plava pred njimi in maha kam naj vržejo sidro.... in to traja in trajano comment

Skokica v večernem zatonu

plaža pred katero smo sidrani zvečer sameva

11. julij 2022, ponedeljek

Votsi, Alonisos - Kimi, Evoia

V miru vstaneva, pozajtrkujeva, narediva častni krog okoli Skokice in izplujeva. Vetra danes ni napovedanega veliko in še ta je iz krmnih smeri. Napoved se je uresničila tudi v naravi. Nekaj časa. Potem vetra skoraj ni več. Do Skirosa, kamor sva namenjena, se bova cinglala cel dan. Plan B. Zavijeva za 90 stopinj in se usmeriva proti Kimiju na privetni strani Evoje. Smer vetra je sedaj boljša, hitrost barke tudi in jutri bova imela nekaj milj manj poti. Le kako, da se luke Kimi nisem spomnil že prej? Ampak. Vse lepe stvari imajo omejen rok trajanja. Tudi najin (skoraj) bočni veter. Kmalu je spet krmni in še tega je za švoh 2 Bf. Plan C. Pali-motor-sad! Pa, na srečo, ne za dolgo. Po slabi urici veter toliko ojači, da lahko spet razvijem genovo, ki ostane napeta vse do cilja.

Luka Kimi je velika in v njej ni veliko plovil. Ampak. Privezana so pa tako, da nikjer med njimi ni prostora za Malo na boku. Eno mesto sem si ogledal in se napotil tja. Pa je mimo naju pridrvel gliserček in se privezal točno tja, kamor sem bil namenjen. Za tri take čolnice je bilo prostora (ali pa zanj in na naju), pa se je razkomotil čez vse priveze. Nimava druge izbire, kot da se veževa na pomol, kjer sicer pristaja ferry. Preverim vozni red in danes ga ne bo več, jutri pa pride, ko naju

že zdavnaj ne bo več tukaj. Ob tem podatku je pravzaprav to še najboljši privez. Hvala ti, objestnež na gliserčku!

Privez je zastonj, zato se nameniva denarčke pustiti za večerjo. Ne marava zastonj stvari, želiva jih plačati, zato svoji riti posedeva v psarotavernici. Cenik je obetaven. Izbira je ogromna, cene so lanske (kar je redkost, do sedaj je bilo povsod precej dražje, kot lani). Naročiva predjed in nekaj glavnih jedi: ribice, kalamare, školjke in rakce. Na koncu ni bilo potrebno odtipkati pina za plačilo s kartico. Sva pa z vinom in kopertom vred pustila vsaj desetkrat več penizov, kot bi sicer Grki zaslužili, če bi nama zaračunali privez. Potem iz principa ne bi šla na večerjo.

za slovo pa še častni krog okoli Skokice in slovo od Zlate in Mirana

Mala na pomolu v Kimiju

cestna prodaja knjig

tradicionalna oštarija

danes morska večerja; nova jed: školjke v beli vinski omaki z dodanim feta sirom = zelo dobro!

luka Kimi

12. julij 2022, torek

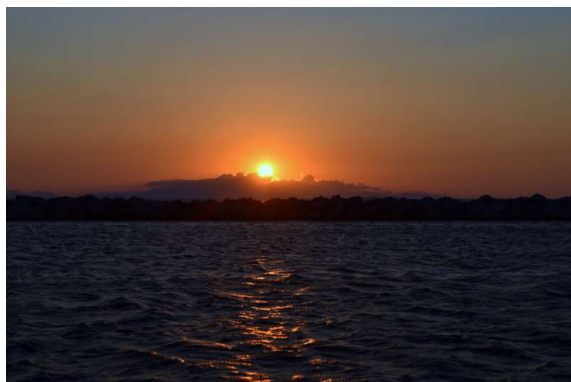
Kimi - Karistos, Evoia

Vstaneva pred petelini. Veter bova imela ves čas točno v krmo in samo z enim jadrom ne bova najhitrejša. In da ne pristajava v temi, raje prej vstaneva. No, izkazalo se je, da je bila panika odveč. Že ob petih popoldan sva privezana v Karistosu na Evoji. Plovba je bila (kolikor je za run sploh to možno) čisto prijetna. Vala ni bilo veliko, le dokaj močni tokovi, ki so tekli v vseh smereh (še najmanj pa v pravi, sic!) so naredili občasno valove zmešane in strme. Za Steno Kafiros, preliv med Evoio in Androsom, ki je tradicionalno najbolj prevetreni del Egejskega morja, je bilo danes napovedanih prijetnih 18-20 vozlov vetra. Realnost je bila, da je bil veter med 8 in 28 vozli, kar pomeni, da sem moral jadro krajšat. Dvakrat. In ko je bilo vse spet pod kontrolo, je veter ugasnil. Standardno! V Karistoškem zalivu je bil pa zmešan in je pihal prav iz vseh smeri. Zadnje štiri milje je zato na Mali pihal diesel. Res se mi ne ljubi premetavat jadra vsakih nekaj minut.

Kakorkoli, ob petih zvečer sva privezana v Karistosu. V dilemi sva. Iti ali ne iti na večerjo? Kot berem se privez plača, inkasanta pa od nikoder. Po tehtnem premisleku sva se odločila. Naredila sva kompromis. Odšla sva na večerjo in nisva naročila predjedi. To je kompenzacija za tistih par evrov, kolikor bova morala plačati komunalcu. Itak sva pa zavila malo stran od morja, kjer sva našla oštarijo z bogato izbiro kuhane grške hrane. To je v turističnih obmorskih krajih redkost in z veseljem sva izkoristila priliko.

Po večerji sledi sprehod po mestu. Tukaj sva prvič. Oba se strinjava, da nisva kaj veliko zamudila. Razlupano grško obmorsko mesto brez duše. Pred urejenem mandračom in sprehajališču ob trdnjavi je serija zelo podobnih turistično naravnanih oštarij, v mestu pa je vse kr-neki. Prestrašenka v trgovini s cotami, kjer sem si namenil kupiti nove kratke hlače, nosi masko in enako pričakuje od naju. Jasno, da se z nama ne da poslovati na tak način. Kratke hlače prodajajo tudi drugje.

Inkasant je prišel po penize, ko sva se vrnila na barko okoli pol desetih zvečer. Ala mu vera, res ima čas in voljo čakati.

sva že plula, ko se je sonce šele začelo zbujati

privez na Karistosu, Evoia

poslikava okrušenega ometa

v tem mestu imajo tudi kolesarsko mesto; mesto ima preko 5.000 prebivalcev

če greš dve ali tri ulice višje od morja, se najdejo lokalne oštarije, neprimerno cenejše in po okusu tudi boljše

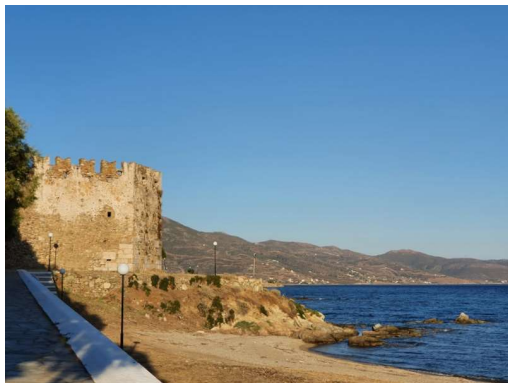
danés sva se odločila za kuhano hrano: musaka, v jajčevcu zavito mleto meso, velike mesne kroglice, polnjena paprika in paradižnik, eno veliko in eno malo pivo in plačala za vse to le 30€; imeli so tudi kozlička v limonovi omaki, pa ni šlo več v trebušček

pri morju nešteto lokalov

del luke Karistosa

ostanki beneške trdnjave

13. julij 2022, sredo

Karistos, Evoia - Olympic Marine, Atika

Na sprehod in po burek ter odhod. Downwind sailing do Lauria je precej bolj miren, kot včerajšnji. Vetrja je ravno prav, se pa tik pred pristankom začne dvigovati in ko sva privezana (ne, ko sva se privezala, temveč, ko se je zgodilo, da sva postala privezana) se začne dvigovati. Ravno prav sva še prišla, da sva se izognila pristajanju v vetru.

Vesna na poti v recepcijo sreča možakarja z majicami Volvo Penta in jih napoti na Malo. Ona dva bi sestavila naš generator, ni problema. Za ceno se moram pa s šefom pomeniti. Ah, ja. Pa niti ne vem, ali bi jima zaupal svoj Yanmarček ali ne? No, bom pa poleg stal in jima razlagal, kaj je potrebno narediti. Popoldne se namenim na enourni sprehod do njunega šefa. Prijeten sprehod je bil, lepo sem se razmikal. In nič drugega. Nekako na pogajanjih nismo uspeli uskladiti cene. Jaz ocenjujem dveurno delo za dva človeka na 200 evrov, šef na 1.500. Najbrž zato, ker ne vedo, kaj je sploh treba narediti. Takim pa itak ne bi dal svojega motorja za učenje.

V marini je lepa in zelo dobro založena čendlerija. Kolikor sem prihranil pri serviserjih, sem potem pustil v trgovinici. Ah, ja... Res, ampak, čisto zares bi bilo z ustavo (še bolje kar z deklaracijo Združenih narodov) prepovedati čendlerije. Po celem svetu! No, če sem čisto pošten, nekaj malega sem pa vseeno zaslužil. Miran mi je za dve piksni olja za saildrive dal pedesetaka, tukaj sem ju kupil za manj kot 49 evrov. Business is business!

Tradicionalno jeva na barki. Ker privez sva plačala. Itak pa sva se najedla bolje, kot v oštariji na koncu pontona, po katerem je Vesna naredila tisoč korakov, ko je šla v recepcijo (tudi na koncu pontona). Točneje, na koncu pontona sva midva, ostale zadeve so na začetku. Edina prednost prehranjevanja v marini je tako rekreacija ob povratku na barko. Prav majhna pa tale marina res ni.

čisto na koncu P4 pomola smo 1160 korakov je do recepcije

14. julij 2022, četrtek

Olympic Marine, Atika

Spal sem kot otrok. Pozno je že, ko se zbudi in odšpancirava po rentiča. Potem sledi pralnica in zajtrk v pekarnici, pa se je že potrebno odpeljati na letališče. Vesna odhaja na Kreto po vnuka. Veter se dviga in že v marini ga je precej, ko pa gledam letala v zraku kako pristajajo, se mi zdi, da bo pestro na popoldanskem povratnem letu s Krete. Avioni letijo postrani med pristajanjem. Zelo postrani.

V Lavriju je danes tržni dan. Ko vsaj ne bi bil! Nakupim preveč, veliko preveč. Zelenjave. Toliko, da jo v več rundah nosim v avto in potem s trolijem trolam po predolgem pontonu do barke. Mimogrede, danes sem samo na našem pontonu naredil polovico dnevne norme korakov.

Zvečer se odpeljem na letališče po Vesno in Jana. Zamudo imajo in čeprav se odpeljem precej kasneje, sem pred letališčem kljub temu krepko pred njima. Krožim in po nekaj krogih letališče poznam kot svoj žep. Ko končno prideta ven, razložita, zakaj je vse skupaj trajalo toliko časa. Kufri so bili označeni s »Priority« in po grško so prioriteto romalil na frčoplan. In potem zadnji s frčoplana, sic!

Čeprav je Olympic najbližja marina letališču, je pol ure vožnje do tja. V eno smer proti vetru, v drugo z vetrom. Naš malček v peti prestavi proti vetru in res rahlem klančku sploh ni zmogel, z vetrom je pa vozil med 60 in 80 km/h kar v prostem teku. Hja, upor zraka pri 0 ali 160 km/h je bistveno drugačen. Spomnil sem se Fakarave (atol, najvišja nadmorska višina je 2 m), ko sem bicikliral proti 30 vozlov vetra in nazaj s tem vetrom v hrbet. Kot bi osvajal Vršič.

Današnji dan je bil tako v znamenju vetra. Letos ga še nisva imela toliko. Niti približno toliko. Ko popoldan brkljam po barki, jo pošteno premetava. V marini. Zunaj je gale warning in na privezu imamo slabih 30 vozlov vetra. V sunkih še precej več.

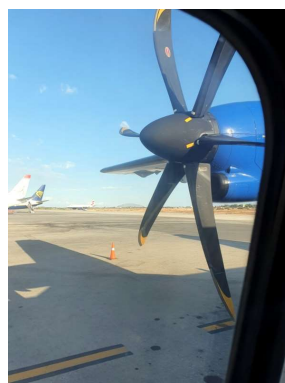
penasto morje, piha noro ...

še avto je komaj premagoval veter

let na Kreto je bil kratek, le predhodna zamuda malo predolga

let iz Krete do Aten z manjšim čisto polnim letalom

ameriški avion Air Force One na Kretskih tleh....

15. julij 2022, petek

Olympic Marine, Atika

Noč je bila zibajoča in zategujoča. Nič kaj prijetna. Zato zjutraj po hitrem postopku odidemo. Pardon, hiter postopek je planiran, ni pa nam najbolje uspel. Najprej je morala priti rentakarovka s kabli za vžig motorja. Naš vrli avtoček namreč nima avtomatičnega izklopa luči, jaz sem jih pa včeraj pozabil ugasniti na način "manual-way", kot mi teta lepo razloži. Potem je akumulator zdržal vseh skoraj 300 km.

Prvi cilj je Akropola. Če si v Atenah se moraš povzpeti na Akropolo, tako kot na Eifflov stolp, če si v Parizu, pravi prva turistična zapoved. Vstopnina je zasoljenih 30 evrov. Po osebi. Ampak, ne za Slovence. Mi imamo posebne cene. Z Vesno plačava po 20 evrov, Jan ima zastonj. Lepo. Še lepše presenečenje nam je pripravil avtomat za vodo. Plastenka stane 50 centov. Ampak, namesto plastenke, vending machine izpljune en evro. Je to res vending machine? Ali je morda slot machine? Vse tako kaže, da sva z Janom zavila v open-air casino.

Potem pa v Plako. Na hitro si ogledamo souvenirdžinje, tavernice in ostale razvaline (ki se jim nobel reče ta-in-ta

tempelj). Zanimivo, niti Partenon na Akropoli, kaj šele ostalo ni na seznamu svetovne kulturne dediščine. Kaj hitro v peklenski vročini zavijemo v Hard Rock Cafe. Vesna in Jan v shopping district, jaz v drinking district. Naročim točeno pivo, pa mi kelner lepo razloži, da če hočem piti točeno pivo, moram kupiti tudi kozarec. Žejen sem in moja pogajalska pozicija je na izredno majavih nogah. Torej. Ena pinta piva stane 8,70 evra, kozarec dodatnih 5,25 evra in naslednja (refill) pinta 6,45 evra. Niti trudil se nisem, da bi to razumel.

Menjavo straže v popoldanski pripeki nismo šli pogledat. Midva to pozna, Jan je pa rekel, da ga ona v Londonu ni impresionirala in da ne bi ponavljal napake. Zato se v vročini, ki ji avto klima (skoraj) ni kos (33 stopinj po napovedi, 42 stopinj po termometru v avtu, ko se že četrta ure vozimo po mestnih ulicah) odpeljemo na ogled Korintskega kanala. Najprej z vrha in potem še od spodaj. Vse skupaj niti ne bi bil nek večji projekt, če bi imeli avto z motorjem, ki bi bil vsaj malo močnejši od Tomosovega mopeda. Na avtocesti v rahel klanec ni šlo drugače, kot v tretji prestavi (avto je zahteval, da prestavim v drugo, pa ga nisem poslušal).

Zvečer je v marini manj vetra, kot zjutraj. To je dober znak. Verjetno bo jutri možno izpluti.

če pozabiš ugasniti luči, prižigaš naslednji dan s klemami

zanimiva skulptura iz stekla-je meltemi krepko pihal :)

nekaj fotografij iz Akropole

nepopisna gužva

Partenon

dobre tri milijone je Atenčanov

lepe kitke imajo

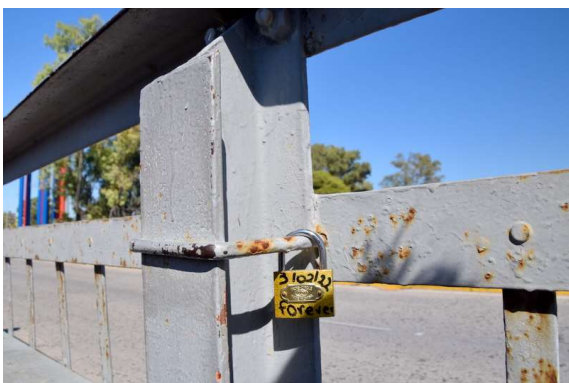
fensi ulica

v HRC smo si tokrat privoščili reberca

tokrat ni nihče skakal

na mostu korintskega kanala velika zaobljuba

po dolgih letih Korintski kanal fotografiran z vrha

16. julij 2022, sobota

Olympic Marine - Kipos, Aegina

Danes je napovedanega manj vetra, zato izplujemo. V marini ga je še vedno toliko, da potrebujemo asistenco marinerota v dingiju, da nam kljun obrne v veter v zelo ozkem prehodu med dvema pontonom. Mariner tako odigra vlogo bow thrusterja. Potem imamo nekaj časa prijeten krmni veter, nekaj časa bočni veter (z zoprnimi refuli) in potem orco v šibkih vetrovih. Ko nastopijo udari olujne bonace iz svih smerov, vključimo asistenco. Reče se ji motor. Med to asistenco gre posadka spat in tako bi bilo celo popoldne, če na tem svetu ne bi obstajali telefoni. Taki, ki zvonijo.

Cilj je luka na Aegini, računamo, da bo tam prostor, ker je danes čarteraška izmena. Pa se mi zdi, da je to bolj račun brez krčmarja, iz atenskih marin se že valijo trume jadrnic. Plan B. Ustavimo se v zalivu na kopanje, nič se nam ne mudi, tako ali tako bomo verjetno ostali zunaj. Bomo vsaj lepo plavali in pojedli kosilo na barki, sidrani v čisto spodobnem zalivu. Stročki fižol z jogurtom in vojvodinsko panceto je druga predjed (prvo sem skuhal jaz še med plovbo, to je bil čips), kozice v zelenjavni omaki s špageti pa glavna jed.

Jan si je zaliv ogledal v podrobnostih kar iz dingija. Po kosilu namreč ni časa za počitek. Sledi še en skok v vodo. Višek energije je potrebno potrošiti. Potem se tudi odločimo glede današnjega cilja. Ostali bomo kar tukaj, čeprav je malo zibajoče. Za danes bo, jutri gremo pa v bolj mirne vode.

Zvečer pa v kino. Jure nam je na kretenskem wifiju (wifiju na Kreti) na ključke skopiral nekaj najnovejših filmskih uspešnic.

plovba mimo Apolonovega templja Sounion

fanta sta takoj skočila v morje

danes hrana na barki: stročki fižol s panceto in jogurtom, kasneje pa še pašta z veliko zelenjave in kozicami

gužva na sidrišču Aegine

nešteto plovil iz Atenske smeri

17. julij 2022, nedelja

Kipos, Aegina - Poros

Hudič je, če se človek uči zgodovino na zalogo. Sinoči je namreč odpadel kino večer, četudi je bil kot tak najavljen in zapisan v anale.

Ni bilo tako rolajoče, kot sem se bal. Veter se je obrnil in smo bili dobro zaščiteni, ferryji pa ponoči tudi ne vozijo vsakih 5 minut. Je bilo pa vroče. Torej, po jutranji kavici sledi skok v morje. Namenjen je hlajenju. In potem se naredi gužva čarteristov. Odsidramo se in čisto lepo odjadramo v Poros. Prostor v luki je, kar ni običajno. Celo v kanalu se lahko privežemo.

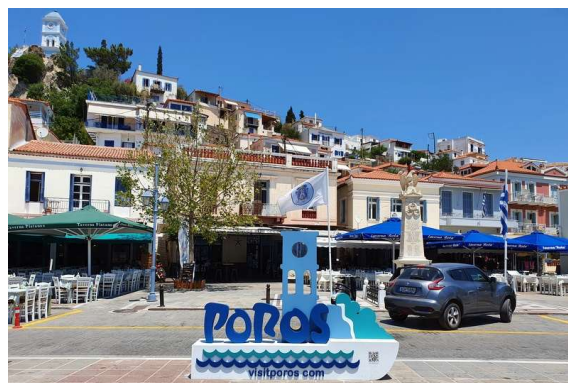
Vesna in Jan se namenita na Hydro s flying dolphinom. Z barko se nimam volje tam riniti. Ampak. Tudi s ferryjem ne gre. Čeprav je to kao (pri)mestni avtobus v teh krajih, ne gre brez karte. To se kupi v kiosku na pomolu in ne na ferryju. Rezultat je, da sta ostala na kopnem, ker čakali ju pa ne bodo, sic!

Ampak. To tudi ne pomeni, da ne gresta na izlet. Zapeljeta se s taxijem preko preliva med otokom in polotokom in si ogledata kopensko življenje na Peleponezu. Medtem jaz z Iztokom popijem pivičko (ali morda dva) v kafiču na otoku. Vsi se imamo čisto ok.

Sledi šoping sprehod z več postanki v birtijah. Nenormalno je vroče. Heat wave je pokazal zobe. Danes sem popil več kot 5 litrov tekočin (od tega celo slabih 20% vode) in sploh nisem šel niti enkrat na stranišče. Če bi me videl moj dohtar, bi me okregal. Vsaj 3 litre je treba izločiti skozi mehur, mi venomer ponavlja. Torej bi moral popiti preko celega dneva 16 pirov, da bi bil pohvaljen pri dohtarju?

mlade roke vlečejo genovo

lep pozdrav iz Porosa

Iztok in Tone se ohlajata

pogled na Poros s celinske strani

vožnja na celino z vodnim taksijem za 1,3€ v eno smer

danes na vrsti turške pide z ovčetino, sirom ipd... odlično

naša Mala na pomolu

za večerjo pa še ena mala mezica

18. julij 2022, ponedeljek

Poros

Še preden jaz uspem pod tuš, sta Jan in Vesna že na ferryju za Hydro. In na Hydri odbrzita na zajtrk in po zajtrku na sprehod. Sledi ogled plaž, ki so več ali manj vse prebukirane in (danes) precej valovite. Za plažami je na sporedu ogled otoka brez avtomobilov, zato pa z osli in konji. Ti za dobre denarce, ki jih seveda pokasirajo njihovi vodniki, prenašajo turiste do njihovih (super luksuznih) hotelov. Uboge živalce so poplačane s senom. Med potjo jima je postalo jasno, zakaj sem plovbo v današnjem vetru odsvetoval. In jasno jima je bilo tudi, zakaj sem dal veto na pristanek z Malo v nemogoči Hydrijski luki. Iz varne razdalje bližnje oštarije sta si namreč ogledala hafen kino, kjer so se barke kar po tekočem traku zaletavale in na koncu nekatere od njih le ostale privezane. Raftane po štiri v štric. Raftane barke so bile tudi sidrane. Hmmm... privez Greek style? Niti ne, to je privez Hydra style.

Urekeke se opoldne prestavi iz vetrovnega sidrišča na odvetni privez. In potem z Iztokom dežurava v kafiču nasproti pomola in opazujeva navtično dogajanje. Takega hafen kina, kot na Hydri tukaj sicer ni, sva se pa močno zgražala nad (številno) posadko večjega katamarana, kjer je dekletce naredilo vse samo. Več kot uro je garala na soncu, medtem ko so

ostali člani posadke, (fitnes) mišičnjaki z VHF postajami za pasom, gasili žejo v kafiču in jo opazovali. Malo mi je bilo nerodno, da sem možki. Še posebej, ko je punca na obalo zmetala osem polnih vreč smeti. Vse so ob pristanku na tleh žvenketale tako, kot pač morajo žvenketat vreče za smeti po kakovostnem žuru...

Pozno popoldan se odpravimo v šoping avta za jutri. Pa ni enostavno. V prvem officu nam povedo, da avte imajo. Potem čakamo, da pridemo na vrsto in izvemo, da avte sicer imajo, a ne za jutri. Ah, ja. Z vodnim taxijem gremo na celino, kjer spet ni vse enostavno. Avto je in avta ni. Pa je za en dan in je za dva dni, pa ni za dva šoferja pa je za dva šoferja, ampak ni za dva različna dneva. Iztok je namreč brez dokumentov in jaz sem brez maske. In ne moremo ga bukirati ob sedmih zvečer z uro ob devetih zvečer (ker bi ga radi vrnili čim kasneje naslednji dan). Lahko ga pa rezerviramo za čez dve uri. Samo, moramo iti na pijačko k sosedu in se lahko vrnemo, da naredimo booking ob osmih zvečer. Za ob devetih. Tako, kot v HRCju, se tudi tukaj ne trudim več, da bi razumel mlado rentakarovko. Na koncu vzamem avto za en dan in jutri bo Iztok delal nove papirje za naslednji dan. Ah, ja...

Na poti preko preliva, kjer taxi vožnja traja dobro minutko, zahteva taxist, da si nataknem masko, pa je nimam. In ko mu to razložim, je strumen, da jih prodajajo v kiosku. Ker meni ta alternativa ni všeč, njemu pa ne alternativa, da mi vrne denar za vožnjo, skleneva kompromis. Po novem jaz ne potrebujem maske. Nazaj grede je bil brodnik bolj moder. Nič mi ni rekel, ko sem bil spet brez maske. V grški deželi, deželi prestrašenčkov, so maske obvezne v javnem prevozu, drugje pa ne. In popolnoma prezračen čoln je javni prevoz. Le kje je tu logika? Mah, ti so še bolj zmešani, kot so bili naši pozimi...

danes bodo fotke samo iz otoka Hydra parkirišče za konje v luki

ata s konji pelje vreče cementa

drugi pa prtljago

nekoč je bilo očitno več konjev in oslov glede na število privezov

ob morju urejene sprehajalne poti

nenormalno veliko majhnih čolničkov, potem pa še water taxi, hidrogliserji.... ni, da ni v tej luk

luka še z druge perspektive

plaže urejene, kopalcev bolj malo, ker je bilo zelo valovito

ob 11.uri je bilo noro veliko plovil okoli Hydre

lepo naju je pozdravil

zadeva je še v izdelavi, sofinancirana seveda tudi iz EU sredstev

vsaka barka je sidrana in privezana na sosednjo barko - Hydra stil zavezovanja, sidro pa itak nič ne drži

19. julij 2022, torek

Poros

Danes smo izbrali tak vodni taxi, kjer brodnik ni zahteval maske in svet je bil takoj lepši.

Zjutraj se tako odpravimo na izlet. Mi trije in Iztok. Cilja sta dva. Epidauros in Mikene. Na koncu smo si ogledali še štiri druge (pomožne) cilje. Vse zgodovinske. Pa lepo po vrsti.

Gledališki del Epidaurusa je tako, kot vedno, impresiven s svojo akustiko in dimenzijami. Ostali del svetišča, ki gosti templje množice božanstev, vključno z egipčanskima Izido in Ozirisom ter Asklepijevim templjem kot najpomembnejšim, me (kot vedno) ni navdušil. Kamni, kot kamni. To je bil dolgih tisoč let center zdravilstva, kjer so zdravili po dveh metodah: kot vrači z avtosugestijo in kot zdravniki z medicinskimi prijemi. Bili so uspešni. Z Janom sva bila na koncu od blizu in v živo priča delu arheologom-žličkarjem, kar je bilo od vsega skupaj še najboljše in najbolj poučno.

Skok v Mikene, kjer so, poleg svetovno znanih Levjih vrat, res sami kamni (kamni kot kamni) je postregel le z zanimivostjo, da je to edino arheološko najdišče, ki smo ga obiskali letos, ki je na seznamu Unescove svetovne dediščine. Skozi muzej se sprehodiva, ogledava nekaj zanimivih eksponatov in nato zavijeva še v mikensko zakladnico, ki je pravzaprav edina zadeva, ki me je pritegnila. V Mikenah sem bil pred 35 leti in ne spomnim se, da bi zavil tudi v to izkopanino, ki je ločena od ostalih zdev.

Po dobrem kosilu v prijetni restavraciji ob vodi in v globoki senci, je na sporedu ogled cerkve pred jamo. Zanimivo. Ni veliko takih cerkva na svetu. Nato pa še postanek ob piramidi. Iztok, ki že ves dan navija za nadnaravne izvore teh razvalin, me toliko sprovcira, da si vse o grških piramidah preberem v enciklopediji. Po pričakovanju ta vse skupaj čisto lepo razloži z znanstvenimi zgodovinskimi dejstvi.

Kot zadnja zgodovinska postaja je trdnjava nad Napflijem. Do nje iz luke vodi 999 stopnic. Mi smo jih zlahka premagali. Mimo njih namreč vodi tudi cesta, ki jo je celo naš avtoček zmogel prevoziti.

Na koncu pride najpomembnejše. Kot vedno. V Mymarketu v Nafliju smo kupili oglje!

z vodnim taxijem na celino seveda oken ni :)

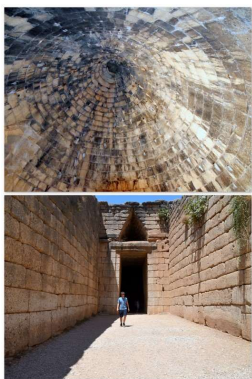
Epidauros

Mikene

Mikene

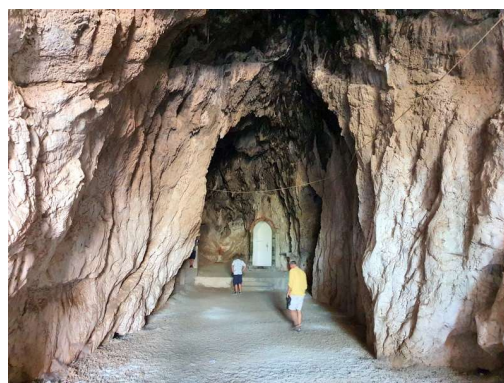
mikenska zakladnica

gostilna pri jami s cerkvijo z odlično hrano

zelo okusno, vse ...

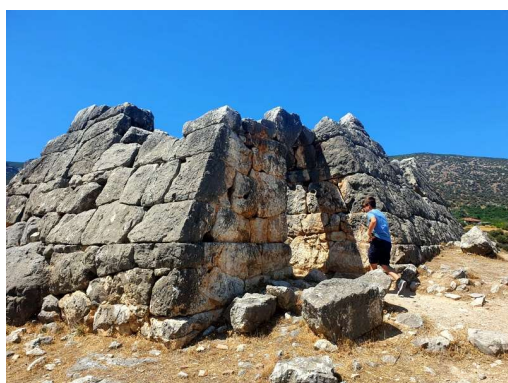
jama v Kefalari (blizu piramide), ki se drži cerkve in v tej jami naj bi bile tudi poroke

cerkev, ki se drži jame, blizu je izvir reke

na splošno ves ta konec je zelen, obdelana zemlja, oljčni nasadi

ostanki piramide Helliniko

pogled s trdnjave Palamidi nad Napfljo

20. julij 2022, sreda

Poros - Porto Heli

Ob desetih, po jutranji kavici in hitrem šopingu, se odvežemo in izplujemo. Nismo še niti dobro odsidrani, ko je naše mesto že zasedeno. Prav neprijetna gužva je v Porosu. V Egejskem morju je urnebes, mi smo na njegovem obrobju z vetrovi okoli 5 Bf, vendar je v kanalu ob Porosu skoraj brezvetrje. Razumljivo, da se barke borijo za proste priveze. Po mojem sicer brez potrebe, ker je Porto Heli, 30 milj naprej, boljša rešitev. In predvsem manj gužvasta. Mnogo manj gužvasta. Tja smo namenjeni.

Napovedanega je torej veliko vetra, vendar ga imamo ves čas od zadaj. Drugega, kot genove, ne potrebujemo. Pa še to smo dvignili v celoti še le drugo polovico poti. In vmes smo se prav lepo ustavili za kosilo in kopanje v zalivu, ki ni opisan v pilotu. Rezultat je znan. Sami smo, mimo nas pa brzijo trume čarteristov po sistemu četica koraka.

V Porto Heliju je zasidrana Stabo z Boštjanom in Stašo na krovu. Medtem, ko Vesna, naš inženir za zveze, vzpostavi kontakt s Stabo, oddingirava z Janom na sprehod na obalo, da se pozanimava okoli water taxija za Spetsi.

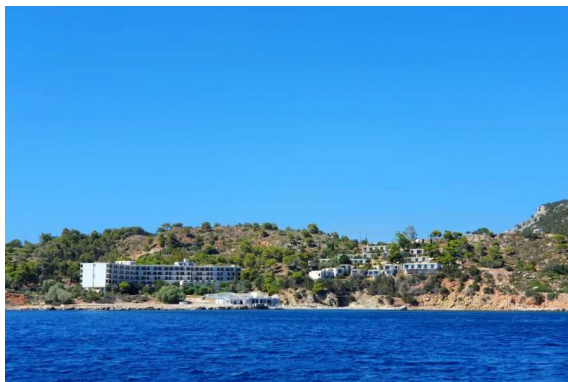
Zvečer potem skupaj s Stašo in Boštjanom posedimo in poklepetamo.

pri Porosu je bilo zelo prometno

fanta sta dvignila jadra

kopanje v zalivu kjer smo bili sami

polnjene paprike kjer se išče riž samo pod tem pogojem sem jih lahko naredila za kosilo :)

21. julij 2022, četrtek

Porto Heli

Z Janom se danes odpraviva na Spetsi. Z Malo tja ne pojdemo, ker se nimamo kje privezati. Vozijo pa vodni taksiji (tudi) iz Porto Helija. Tudi s taksijem ne pojdeva. 150 evrov za povratno vožnjo (2 krat deset minut) se nama pač zdi predrago. Passenger ferry, za primerjavo, stane 3,50 evra. Ampak, ta ne vozi iz Porto Helija, pač pa iz sosednjega zaliva, Kosta po imenu. Pa se s (cestnim) taksijem zapeljeva v Kosto, prestopiva na passenger ferry in se nazaj vračava z redno hidroglisersko linijo direktno v Porto Heli. To je za normalni denar. Ni pa vse tako enostavno in rožnato. Cestnih taksijev v Porto Heliju (na za njih rezerviranem mestu) ni, na telefone se ne javljajo in peš je do ferryja krepko uro. Pa nama rentakarovec v luki pokliče svojega prijatelja taksista in zadeva je urejena. No, razen tega, da sva passenger ferry čakala skoraj eno uro. Vozi po voznem redu, pač. Taksiji so pa na klic.

Spetsi se v ničemer ne razlikuje od ostalih turističnih otokov v okolici. Razen tega, da se lahko na lastne oči prepričava v

to, ni vreden oglada. Sploh pa ne za 150 evrov! Po otoku narediva dobrih deset tisoč korakov, se ustaviva na pijači in jedači, Jan na poslikanem koščku lesa napiše sporočilo staršem in ga vrže v nabiralnik. V nasprotju, kot je to običajno, je tokrat znamka precej cenejša od popisane lesa.

Odpirač za vino se je sinoči pokvaril. Nemška šrot roba, pač. Da se nam to ne bi spet zgodilo, sva kupila nekaj res kakovostnega. Made in Slovenia, piše na etiketi. Jah, če Slovenci ne znamo narediti dobrega odpirača, kdo ga potem zna? In če smo že pri Slovencih, posadka na eni izmed večjih jaht, ki je privezana v marini, je tudi slovenska. In mornar nam razloži, da je včeraj poleg Staba in nas vplula še ena barka s slovensko zastavo. Očitno vsi Slovenci tukaj kupujejo preverjeno dobre odpirače.

Obiščeva tudi slaščičarno, kjer lahko nekaj tortic naročiva in pojeva s krožnika (seveda, če pozna grško ime za sladico), veliko večino pa je možno pokazati v vitrini in odnesti take-away. No, take-away pomeni, da jih spakirajo v škatlice in priložijo lesen jedilni pribor. S temi škatlami se usedeva za njihovo mizo, razpakirava pakete in pojeva vsebino. Odvečna embalaža in pribor (namesto krožnika in vilic) roma v smeti. Živela logika! Živela ekonomija! Živela estetika! Živela ekologija!

Pred večerjo sledi osvežilno kopanje. Danes bomo spet prespali v Porto Heliju. Pred spanjem naredimo še plan za jutri. Če ne bo spremembe, gremo na Kiklade.

Stabo zapušča Porto Heli....

... in odhaja na drugo lokacijo ... sicer pa tudi mi smo bili v tem zalivu že xxxxxxxtič

do Spetses sta se peljala s t.i. kaiki plovilom

cerkev na Spetses

urejena lepa plaža na Spetses

ogromno motorjev na Spetsesu

vodnih taxijev kolikor hočeš

iz Spetses v Porto Heli sta se peljala z dolphinom

22. julij 2022, petek

Porto Heli - Apokrionisi, Kithnos

Pa smo šli na Kiklade.

Vstanem na vse zgodaj in minutko pred sončnim vzhodom smo odsidrani. Posadka spi spanje pravičnega še kar nekaj časa. Vetra ni veliko, pa še ta je zadaj. Motoriramo. Potem je bonaca. Še vedno motoriramo. Spravim se nekaj narediti, posadka se je zbudila. Preko Saronskega zaliva imamo končno lep vetrček in čisto spodobno prijadramo do juga Atike. Tam se začne kažin. Nekaj časa veter je, nekaj časa ga ni. In ko je, je iz različnih smeri. Stalnica je le tok, ki teče proti jugu in naredi strme valove. Nekajkrat se ustavimo, ko veter crkne, jadra plahutajo in barka se ziba v valovih. Takrat pomaga motor. Uro pred ciljem zvijem genovo in postavim italijansko konstalacijo jader. Jasno kot beli dan, minuto kasneje se končno naredi meltemi. Na srečo ga je dovolj, da lahko jadramo samo z glavnim jadrom. Malo hecna postavitev, a hitrost je okoli šest vozlov in s tem sem čisto zadovoljen. Itak je 5 Bf orce in bi moral krajšati, če bi imel obe jadri.

Pa smo prišli na Kiklade.

Skoraj 70 milj smo naštepali. Prva stvar je skok v vodo, Vesna in Jan gresta celo na snorklarsko ekspedicijo. Morje je stopinjo ali dve hladnejše, kot v Saronskem zalivu in vsaj štiri stopinje hladnejše, kot na Halkidiki. A nas to ne moti, 23 stopinj je v tem vremenu čisto ok. Po plavanju je potrebno nekaj pojesti in na sporedu je roštiljada. Saj ne bi, a meso je še iz Porosa in ga je potrebno pojesti...

pred to plažo smo sidrani na Kithnosu

za slabo urico sva z Janom skočila v morje

vendar je bila že zelo šibka svetloba, pa tudi sicer nič pametnega videti

na tem koncu zaliva je bila do 22.30 glasna glazba

23. julij 2022, sobota

Apokrionisi, Kithnos

Danes ne gremo dalje. Dva razloga sta. Meltemi je zapihal malo močnejše in Jan je zbolel. Potrebuje počitek, tako da tudi planirani dopoldanski peš izlet v Horo odpade. Plan B je izlet v Horo popoldan s taksijem. Pa je tudi ta postal plan C. Jan potrebuje počitek in ta je najboljši na Mali. Lepo in varno je sidrana v mirnem zalivu s pogledom iz kokpita na razpenjeno morje na horizontu. Agleški pregovor pravi nekako takole: Lepše je gledati razburkano morje iz mirne luke, kot obratno. Drži. Tudi temperature so v vetrovnem vremenu čisto spodobne. Lepo se da spati, celo pokriti se je potrebno.

Proti večeru pa le zakurblam motorček in se oddingiram na obalo. Tam je živo. Včeraj je bil koncert, ki ga je izvajal grški duo Poté den akoústike (v Dalmaciji se taki bendi imenujejo duo Nikad čuo). Ko smo pripluli ob sedmih zvečer, sta guslala in pela in to sta počela brez pavze vse do pol enajstih ponoči. Vmes sem že malo podvomil da je morda play-back. Pa ni bil. Danes se zgodba ponavlja, začela se je pred šesto popoldan. Prej je bil pa didžej na sceni. Didžej in tri bejbe, ki migajo z ritami okoli njega. Cel zaliv (pa čak i šire) ga ima čast poslušat. Zastonj. Le malo pa vseeno dvomim, da imamo tukaj prisotni turisti iz celega sveta enak okus, kot ga ima domačinski organizator muzike. Toliko o mirnem in idiličnem zalivu.

Pa še nekaj je. Tole je manj popularen zaliv, ki ni opisan v pilotu. V bližini je hit otoka, dva zaliva, ločena s peščenim pasom - plažo na dve strani. In tam je vedno gužva, tukaj pa ne. Tudi včeraj je bilo tako. Tam nekaj deset plovil, tukaj vsega skupaj pet. Ampak. Tam so bili čarteristi, ki so dopoldan izpluli (saj morajo vendar dalje, danes je v planu naslednji otok) in oni zaliv se je popolnoma izpraznil. Naš pač ne. Pa se je spet pokazal čoporativni nagon. Veliko na novo prispelih čarteristov se danes sidra okoli nas. Tukaj so barke, tam jih ni. A-joj! Upam, da jim sidra ponoči držijo. In ko se napolni naš zaliv (15 bark, razdalja med barkami okoli 50 metrov), se začne polniti tudi ta-slavni zaliv. Ko prižgemo sidrno luč, jih je tam tudi že nepregledna množica.

cesta do Hore se vzpenja zelo strmo

na drugem koncu zaliva tudi strma neasfaltirana cesta

pogled na naše sidrišče

ob petih popoldne še ni bilo pretirane gužve na našem sidrišču

malo pred temo pa že kar huda gužva verjetno so danes čarteristi gas pohodili do Kithnosa

noro plovil kjer sta dva zaliva ločena s peščenim pasom ...

24. julij 2022, nedelja

Apokrionisi, Kithnos - Foinika, Syros

Jan je v redu, vreme tudi. Zato se ob devetih najprej spravimo k štetju bark na sidrišču. Dvaindvajset jih naštejemo. Najbolj oddaljena je sidrana na 25 m globine. V travo. Če bi pihalo malo več, kot bonaca (kar smo imeli ponoči), ji sidro garant ne drži. Evo, pa sem odkril bližnjico skozi prostor, potovanje hitrejše od svetlobe, črvino med Kikladi in Srednjo Dalmacijo. Na Kikladih greš spati in se zbudiš v Dalmaciji. Če to ni nobel?

Zato, ker je Jan v redu in vreme tudi in še posebej, ker nas je štetje bark prestavilo v Dalmacijo, se odsidramo in odpravimo na Syros. Nekaj milj motoriramo v ne prav močan veter, potem jadramo v refulastem polkrmnem vetru in se na Syrosu privežemo v lučici Foinika, nasproti Posidonije. Spet smo na Kikladih, prostora je še za nekaj bark. Tokrat nisem spal, pa smo se vseeno prestavili v prostoru v trenutku. Hmm... mogoče pa je pa to zasluga našega neverjetnostnega pogona?

Najprej natočimo vodo. Preden jo zmanjka (no, preden jo harbormaster zapre). Vesna in Jan se po hitrem postopku

stuširata in odpravita v Ermopoli. No, odpravita se v iskanje prevoznega sredstva, deset kilometrov res ne bi rada pešala. Pa ni panike, bus vozi vsako uro. Jaz se najprej odpravim nazaj v Dalmacijo. Še en skok skozi črvino in hiperprostor in spet sem v Dalmaciji. Šele v tretji taverni namreč najdem eno mizo (res da z dvema stoloma), ki še ni zasedena.

Po hranjenju pa na sprehod do Posidonije. To gre kar v istem prostoru, kot je taverna, kjer koli to že je. Je pa obisk v kafiču nazaj grede spet v Kikladskem prostoru. Edini gost sem. Ampak, zanimivo. Brez meni vidnega potovanja, se je celotni kafič do mraka preselil v Dalmacijo. Res je zanimiva ta sodobna fizika kvantnih potovanj. Morda zato, ker se človeku po grško reče atom. Torej smo mi trije atomi, ki potujemo skozi prostor precej neodvisno od časa. Ali pa to počno čudni kvarki, ki tvorijo naše sestavne dele, protone. Morda...

del pogleda na naše sidrišče danes zjutraj

naša marina v Foinika na Syrosu

z busom sva se peljala mimo nekaj zelo lepih plaž; Vari plaža verjetno najbolj obiskana-na fotki

Ermoupoli, gl.mesto Syrosa

pogled na mesto, nešteto cerkva

luka se je do večera napolnila

četrt Vaporia z betonsko plažo vendar neprimerna za plavanje zaradi valov

danes je nedelja in so vse trgovine zaprte

uličica v starem delu mesta

mestna hiša

nova pivovarna na Syrosu

plaža Foinika

25. julij 2022, ponedeljek

Foinika, Syros - Elia, Mikonos

Sinoči sva z Janom še zadnjič preverila vreme in napovedi se, glede na model, precej razlikujejo. Med 1 Bf in 4 Bf severnega, torej bočnega, vetra je napovedanega. Ko se odvežemo, je stanje na morju bliže 1 Bf, kot 4 Bf. Nekaj časa. Potem imamo prvo polovico poti 5 Bf, in drugo polovico 6 Bf, zadnjih nekaj milj 7 Bf. Neprijetno. Valovi proti koncu so že kar konkretni. Barka je spredaj lepo umita, v kokpitu pa dobim jaz, ki stojim za instrumenti (in krmilom) nekaj (ne tako malo!) poštenih pljuskov morja v obraz. Ne pomnim, kdaj sva imela tako plovbo. Verjetno pred tremi leti. Prav tako na Mikonos, le da z Ikarije. Mah... saj vem, da ne bi smel popustiti in riniti na Kiklade sredi poletja.

Sidramo se na prepovedanem delu, kjer se izvajajo vodni športi. Nismo edini. V zalivih, kjer je sidranje dovoljeno, je taka gužva, da se enostavno ne da (razen na 30 m globine v travo, pol milje od obale). In danes po naporni plovbi nekako nisem razpoložen za hiperskok v Dalmacijo.

Jan in Vesna gresta takoj v dingija in na izlet v mesto Mikonos. Tega vendar ni za izpustiti. Na vsak način bi rada preverila

kak okus ima najdražja kava v Grčiji. Mikonos je namenjen jet setu. In nam. Jet setu, torej. Malo guglanja pove še dodatno, da stane najcenejša soba na otoku slabih dvesto evrov, najdražja pa slabih tri tisoč evrov. Na noč.

Sprehod med butičnimi trgovinami in prestižnimi restavracijami, ogled mlinov in razpadajočih hiš v stari luki, ter neogled pelikana, ki ga ni več v luki, je končan v enem popoldnevu. Ob enih sta odšla in pol sedmih zvečer sta nazaj. Na večerji. Morda je celo boljša, kot na obali, sigurno je pa cenejša.

Po večerji se ozrem naokoli. Ali je to sploh možno? V celotnem, ne prav majhnem, zalivu smo ostali sami. Še tistih nekaj bark, ki so bile tu preko dneva, je odplulo. Ni mi jasno kam? Ali bodo imeli problem najti prosto mesto za sidranje ali pa jaz nečesa ne vem. Pa se ne bom ukvarjal s tem. Vsekakor se mi za hiperskok ne bomo odločili.

Mala je presoljena, kapitan tudi ...

stari del mesta Mykonos s plažo kjer je bilo videti kar nekaj toplesa

toliko ljudi na enem otoku že dolgo nisem videla, ljudje s celega sveta

Grki pravijo temu predelu male Benetke

šele, ko dobro pogledaš vidiš, da so umetni ptiči

zelo veliko število cerkva, tudi katoliška se najde

sušenje hobotnic pred oštarijo, cena no comment

cerkev, grad

Saint Panteleimon Monastery-kar nekaj takih starih fotografij je bilo razstavljenih med ostanki grada

še pogled z vrha na old port

naša Mala na sidrišču Elia

plaža Elia je lepa urejena peščena plaža

26. julij 2022, torek

Elia, Mikonos - Batsi, Andros

Moana, mi je sinoči prišepnila, naj bomo zgodnji. Navil sem si torej budilko na telefonu in izpluli smo še pred uradnim sončnim vzhodom. Vsekakor je to pred oglašanjem grških petelinov, ki spijo do sredine dopoldneva. Ne spijo pa vsi. Didžej v enem izmed lokalov nad sosednjo plažo je malo čez šesto uro zjutraj še vedno vrtel reflektorje nad plesiščem in našigal muziko, da smo jo lahko poslušali tudi sredi morja kakšne pol milje od obale.

Pa se vrnimo k Moani. Različne vremenske napovedi za danes pravijo, da bo vetra med 2 in 5 Bf. Skriti za otoki lahko motoriramo proti severu in si naredimo ugoden kot napram vetru za jutri. V času vladavine meltemija je premik proti severu skoraj izključno z motorjem (ali pa čakanje na južne vetrove enkrat oktobra). Edina bolj zahtevna etapa je kanal med Mikonosom in Tinosom, kjer bomo imeli tudi val. Računam, da bomo teh zoprnih 9 milj (proti toku, proti skoraj metriskemu valu in proti vetru 5 Bf) naredili v treh urah. Tako je tudi bilo. Teh devet milj.

In sedaj nastopa v glavni vlogi Mana. Če me ne bi sinoči pravilno podučila, bi spali še morda pol ure in - imeli kažin. Ran je

namreč, ravno, ko smo prečkali Steno Mikonou, prižgala svoj ventilator. Imeli smo resno vreme. Pit stop v Tinosu je absolutno odpadel. Pluli smo čim bliže obali, vendar pa je že vsak pol milje globok zaliv postregel s konkretnimi valovi. V orco. Mokro! Mala je bila samo na jambor nagnjena toliko, kot s polnimi jadri v 4 Bf.

Prvo polovico Tinosu smo tako prepluli v 8-9 Bf vetra. Pod 8 Bf ni padlo slabe tri ure skupaj. To je veliko! Največ vetra je bilo dobrih 45 vozlov (četrt minutno povprečje), sunki so bili ustrezno višji. No, ker ni bilo vala, se je nekako dalo, če bi se oddaljili od kopnega, bi bila pa edina varianta, da bežimo pred vetrom. In pridemo, kamor pač pridemo. Na mojo srečo je Moana neusklajene zadeve z Ran opoldne uredila in do Batsija na Androsu je bilo vse pod kontrolo. Več kot 7-8 Bf ni bilo, pa še to samo dvakrat za četrt ure. Večinoma je bilo pa 5-6 Bf, kar je brez vala čisto obladjivo. Še enkrat, hvala ti, Moana!

V Batsiju se razdelimo v dve interesni skupini. Jan in Vesna gresta v raziskovanje otoka, jaz najprej razsolim sebe, potem pa še Malo, kolikor dosežem s tušem v kokpitu. In vedrom sladke vode z gobo. Dodatno razsoljevanje bo nujno. Zelo nujno. Zvečer se vsi skupaj dobimo na obali. Nekaj časa izbiramo oštarijo. No, precej časa jo izbiramo. In ko jo izberemo, imajo vse, razen tistega, kar sem si zamislil jaz (tomahawk steak). A-joj! Pa spet izbiramo in se nekam usedemo. In naročimo. In prinesejo nekaj, kar nismo naročili (namesto simi šrimpkov so običajni šrimпки). A gre lahko še kaj narobe? Pa se spet vmeša Moana (vsaj jaz tako mislim) in v nadaljevanju je končno vse tako, kot mora biti. Noč je že in na nebu brez lune je ogromno zvezd, ko se oddingiramo nazaj na Malo.

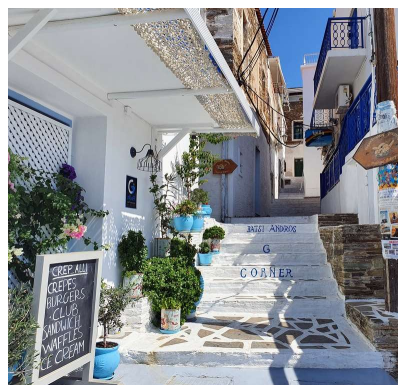
s 7Bf smo se kar mimo mesta Tinos zapeljali ...

pomol na Tinosu

naporna plovba, čisto drugače kot je bilo napovedano

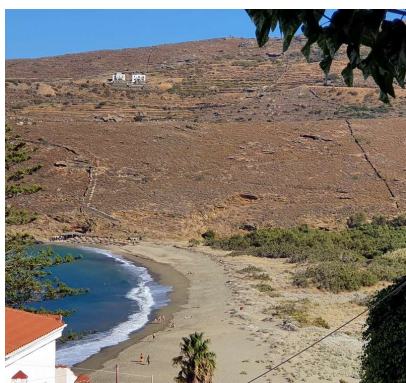
mesto Batsi na Androsu

ulica v mestu Andros (Chora)

glavna ulica v mestu Andros

peščena plaža v mestu Andros

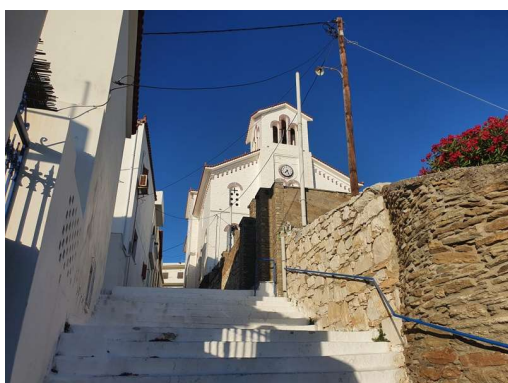
same stopnice vsepovsod po mestu Andros

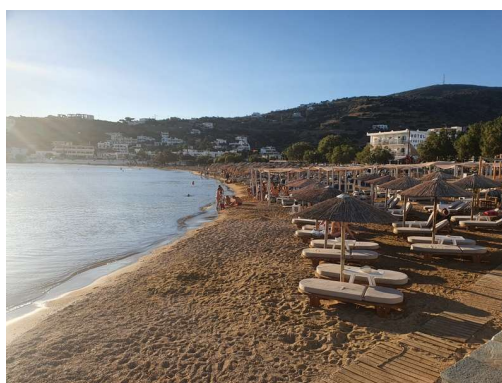
slabše ohranjena stara meščanska hiša (Andros)

50 minut traja vožnja z busom iz Batsi do Chore /Androsa
... morje še vedno penasto

cerkev v Batsi in nešteto stopnic do morja

plaža v Batsi ob sedmih zvečer

27. julij 2022, sredo

Batsi, Andros - Korissia, Kea

To je bil en lepših plovov v zadnjih dveh tednih. Ravno prav vetra ves čas, rahlo od zadaj, vsega skupaj 25 milj. Malo čez poldne smo privezani in kmalu se odpravimo na izlet. Leva si je potrebno ogledat. Leva, izklesanega in apnenčastega monolita pred 2.600 leti in še do danes precej dobro ohranjenega. Če se mene vpraša za mnenje, je to lepše za pogledat, kot množico po tleh razmetanih kamnov iz mnogo bolj razvpih najdišč: Olimpija, Delfi, Mikene in podobna čudesa turistične industrije.

Samo ena manjša težava je. Temperatura opoldne stran od morja je preko 30 stopinj, sonce pribija direkt v glavo in skulptura se nahaja 7 km po dolžini in 360 m po višini od Male. Za povrhu vmes ni oštarij. V eno smer nas zato odreši avtobus in v drugo taxi. Do leva je tako od bus/taxi postaje samo še 20 minut hoje. V vsako smer.

Kar je, seveda, preveč. Sprehod prekinemo s kosilom v agori hore. Tokrat niso na sporedu standardne grške jedi iz tavernic ob obali, ampak, kozliček, jagenjček, jetrca, sarmice in polnjene paprike. In pijača (po količini prevladuje voda) v nekaj ponovitvah.

Popoldan je za Jana na sporedu še zadnje kopanje v morju za nekaj časa. Odhaja v Anglijo. Tam se verjetno ne bo kopal v morju. Edina možnost pred odhodom domov je jutri dopoldan, če bo prilika. Namesto večerje v stilu captain's dinner, se odpravimo v slaščičarno. Po poznem in obilnem kosilu, smo vsi še siti.

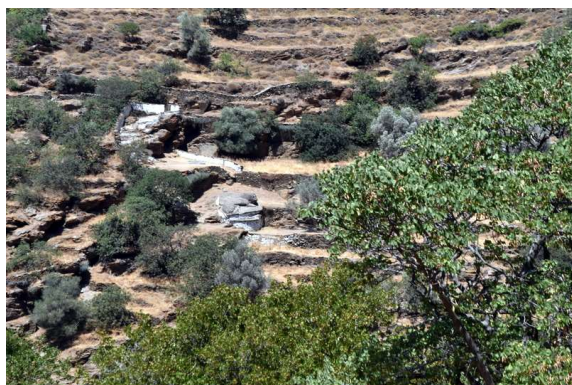
Smo pa danes imeli eno zanimivo zadevo. Volotea nam je sporočila, da potrebujemo za prihod v Italijo PCR test. Halo?! A to sploh še obstaja? Kakorkoli, nikjer drugje tega nismo zasledili. Itak pa z Janom nimava možnosti testiranja sredi morja. Mislim, da gre za napako. Če bodo težili, se bomo pa kregali. Boardinge sva naredila in mislim, da je to vse, kar potrebujeva za let.

hora/gl.mesto otoka Loulis; le kdo bi razumel sistem gradnje?

hiše v hori

pogled na kamnitega leva

hora, pogled z vrha

enkrat piše leon, drugič lion :)

lev še od blizu

hora kot hora, vedno nešteto stopnic in vse v hrib

v hori smo se ustavili v gostilni na kosilu pod drevesi; škržati so nam zelo glasno peli

danes nas ni veliko na privezu v Korissiji

zgoraj desno je sidrišče, spodaj plaža v Korissiji

plaža Korissia

ob morju nešteto oštarij, kafičev, trgovinic...vse za turiste

28. julij 2022, četrtek

Korissia, Kea - Lavrio, Atika

Ob sedmih zjutraj izplujemo, danes je na sporedu Janov odhod domov. Zjutraj so rahli vetrovi in odlično jadramo do Makronisija, kjer se ustavimo v osamljenem zalivu, ki ga midva že pozna od prej. Ni na Navilyju, ni v pilotu, ni na Navioniscu. Zato je garantiran prostor in mir. Zajtrk in skok v vodo. No, za Jana in Vesno je to skok pod vodo.

Pavza je bila kratka, mudi se nam dalje. Avioni ne čakajo in zadnjo polovico poti je v veter, kar pomeni, da bo plovba počasna. Ampak, vse se je lepo izteklo. Ob pol enih smo privezani v marini. Pakiranje in ob treh v rentiča, via na letališče. Pa so manjše težave. Na avtocesti je nesreča, polet je 20 minut prej, kot sva mislila in pri oddaji prtljage je gužva. Dve minuti pred vkrcavanjem sva na vratih. Kakorkoli, vse se je lepo razpletlo, le hitro hojo sva trenirala.

V Benentkah naju pričaka odbor za sprejem in naju odpelje na pravo italijansko pizzo in pivo. Pa spet ni bilo tako, kot je bilo planirano. Tisto jed, ki so jo poimenovali pizza, sem videl prvič v življenju in pivo je bilo daleč od italijanskega. Točili so ga v pol litrske kozarce.

Potem pa na letalo in domov. Katja mi je za popotnico spakirala nekaj kilogramov salam, ko imam pa s seboj (sedaj prazen) nahrbtnik. Vesna me z rentičem pričaka na letališču in odpelje na Malo. Šele proti jutru greva tako oba spat. Jutri bova malo dlje poležala in verjetno marino podaljšala še za en dan.

hitro snorkljanje na Makronisiju prinese bolj malo fotk

v Lavrio popoldne je kot izumrlo... nikjer nobenega, oštarije zaprte, siesta

pet pralnih strojev in 4 sušilci so laufali v pralnici kjer je bilo vsaj 40C in 100%vlaga

29. julij 2022, petek

Lavrio, Atika

Počivava in vmes delava. Brkljava po barki. Danes še ne greva dalje. Nikamor se nama ne mudi. Vetra je ravno prav, da ni vroče, potrebno je skočiti v trgovino, temeljito razsoliti barko in jo tudi znotraj malo očediti. In ker sva že parkirana v marini, je to najenostavneje početi kar tu, kjer je vode in elektrike v izobilju. Popoldan tudi oba opraviva obred sieste. Zadnja neprespana noč in dnevi pred njo se poznajo.

grška solata s kvinojo ... odlična kombinacija !

30. julij 2022, sobota

Lavrio - Legrena, Atika

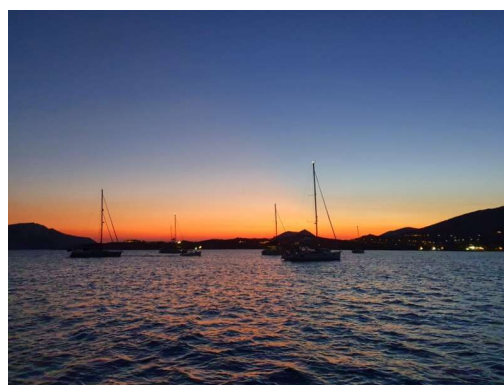
Spravil sem se popraviti tesnilo sprednjega okna. V marini je res odlično založena čendlerija iz verige Nautilus. Vsaj 30 različnih tesnil za Lewmar okna imajo na zalogi. To ugotovim ob prvem obisku. Samo. Katerega potrebujem? Katero okno sploh imam? Pa se vrnem na barko, iščem po netu, merim na palubi. In tuhtam in stuhtam. No, mislim, da stuhtam. Drugič sem v čendleriji (na koncu pontona je, samo tisoč korakov oddaljena od Male). In drugič ugotovim, da imajo tesnilo tudi na metre. To je odlično, potrebujem ga samo centimeter. In mi tako ni potrebno kupiti cele gume za stotaka. Ampak. Kakšno okno imam? Low profile, medium profile ali ocean profile? Naj se vrnem in to izmerim? Ni potrebe, pravi Grk za pultom in mi odreže deset centimetrov medium profile (ker sem jaz težil, da imam takega, čeprav me je opozarjal, da najbrž ne). In imel je prav. Še tretjič sem bi tam. Tokrat me je stregla Grkinja, ki pa ni bila tako radodarna. Zaračunala mi je vsak milimeter tesnila. Za 10 cm sem plačal 2,36 evra. Z Viso. In dobil A4 račun. Na Mali sem odstrigel tisti centimeter, ki ga moram vstaviti in ugotovil, da nimam več dobrega lepila. Ne, četrtič pa ne grem delat tisoč korakov! Kar Neostik iz domovine sem uporabil, bo že moral držati.

Vesna slušbuje, jaz se nekaj malega ukvarjam z birokracijo in financami in ura je popoldan. Ko se odločiva izpluti, podarim sosedom Italijanom nekaj evrčkov kredita za vodo in elektriko, ki nama je še ostal. Ej, kako so bili veseli! Potem pokličeva marinerota z dingijem, da simulira bow thruster na Mali (sovražim ozke in vetrovne marine!) in že sva zunaj. Del Malinega neverjetnostnega pogona je torej tudi marinerota na dingiju. Samo na del genove lepo gentlemansko z vetrom odjadra do tretjega zaliva, vrževa sidro in sva končno sama sredi turkiznega morja.

Popoldan še malo počivava, nikamor se nama ne mudi. Pravzaprav niti ne veva, kam bi šla. Preko Egejskega morja se na spodoben način vsaj še teden dni ne bo dalo.

mimo Souniona v sosednji zaliv prespati

kalinihta, pa čeprav rolajoče sidrišče

31. julij 2022, nedelja

Legrena, Atika - Almiropotamos, Evoia

Ova noč nije bila moj dan. Celo noč naju je rolalo, pa sploh ne vem, od kod se je valil zoprn val. Ne bi se smel. Vsaj, če bi napoved držala. Ok, nekaj ferryjev, ki se pelje mimo, malo zagunca, ampak mi smo se guncali non-stop. Kljub temu sva se lepo spočila in ob jutranji kavici razmišljava, kam bi šla. Saronski in Argolijski zaliv se zdita najprimernejša za čas meltemija. Pa ju tako poznavam, da ni več zaliva (z internetom), kjer še nisva bila. Tuhtava. In se odločiva. Danes je še

možno na enostaven način odmotorirati točno na sever in se skriti za Evojo. Jutri bo že preveč vetra in val. V nekaj dneh sva tako lahko v Vološkem zalivu. Greval!

Spotoma srečava Stabo. Tudi ona dva sta namenjena na sever. Samo. Ona dva sta jadralka in bosta jadrata. Bravo! Midva nisva tako zagnana. Dokler je veter nekaj stopinj iz naše smeri, poje motor, ko se pod Evojo obrne na 40-50 stopinj, jadrava. Jadranja je za eno uro, motoriranja za devet, sic!

V Almiropotamosu je lep zalivček, dobro zaščiten pred meltemijem s turkizno vodo. Komercialno ime zaliva je (ne more biti drugače!) Blue Lagoon. To je le ena izmed nekaj deset inkarnacij modre lagune, kjer sva bila v vseh teh letih. Pa ne bova tukaj prespala. Osem manjših gliserjev je že sidranih in vezanih na obalo, za naju ni prostora. In niti ne vem, ali si želim prostor v gužvi. Zapeljeva se miljo naprej in sidrava skoraj sama v ogromnem zalivu (trije smo na več kot miljo dolgi obali).

Urejanje higijene, kosilo in večerje. Slednje pomeni ležanje v kokpitu, opazovanje sončnega zahoda in srebranje kozarčka vina za lahko noč. Noč bo mirna, jutri pa računam na downwind sailing do Halkisa.

malo smo pa tudi jadrati

najin prvotni cilj=cel kup motornjač vezanih na obalo, za naju ni več prostora

poleg tega plaža z zelo glasno glasbo

na koncu sidrana tukaj

daleč v daljavi plaža

v daljavi majhna lučica

sonce je zašlo za visoko goro